

No 3432.

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van X te Z, tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de directe belastingen te Zwolle van 8 Februari 1927, betreffende zijn aanslag tot navordering in de Inkomstenbelasting, belastingjaar 1925/1926;

Gezien de stukken;

Gelet op de schriftelijke conclusie van den Advocaat-Generaal Berger, namens den Procureur-Generaal, strekkende tot verwerping van het beroep;

Overwegende dat belanghebbende, die als zuiver inkomen had aangegeven f 1426.70, in gemelde belasting is aangeslagen naar een zuiver inkomen van f 3500, hetwelk bij den aanslag tot navordering door den Inspecteur is gesteld op f 5559.-;

dat de Inspecteur tot de navordering is overgegaan omdat uit een rijksaccountants onderzoek, ingesteld naar aanleiding van de aangifte voor het belastingjaar 1926/1927, bleek, dat belanghebbende niet alleen over het jaar 1925, maar ook over het jaar 1924 in zijn winkel in fruit, conserven enz. méér winst had gemaakt, dan bij den aanslag was in aanmerking genomen;

dat de Inspecteur bij de berekening van belanghebbende's zaakwinst voor den aanslag tot navordering het bedrag der inkoop in 1924 stelde op f 17603,56½ en het bruto winstpercentage van die inkoop op 43¾;

dat belanghebbende tegen den aanslag tot navordering bij den Raad van Beroep heeft aangevoerd: dat 43¾ het bruto winstpercentage was, hetwelk de Inspecteur had gevonden over het jaar 1925; - dat dit reeds te hoog is, maar in ieder geval dit percentage niet als maatstaf mag worden aangelegd voor vorige jaren; - dat een den Inspecteur toegestane aftrek van f 500.- voor breuk, rotting enz. te laag is; - dat de navordering elken feitelijken grondslag mist;

dat de Raad van Beroep bij de bestreden uitspraak den aanslag tot

navordering heeft berekend naar een zuiver inkomen van f 4551, de zaakwinst bepalend op f 3836 of f 1008 minder dan de Inspecteur, en daarbij overweegt; dat het verweer, dat de navorderingsaanslag feitelijkten grondslag mist, niet opgaat, daar het door den Inspecteur becijferd winstcijfer met behulp van het aangenomen winstpercentage is afgeleid uit den omzet, welke belanghebbende blijkt te hebben gehad en dat, indien in verband daarmee de oorspronkelijke aanslag te laag is gebleken, de navordering gewettigd is;- dat tegen het door den Inspecteur aangenomen bedrag der inkoop van f 17603 geen bezwaar is ingebracht dat het aannemelijk is, dat hiervan 6% door breuk, rotting enz. te loor gaat, zoodat 94% van f 17603 of f 16547 ter verkoop komt;- dat "de Raad ten deze de becijfering van het winstpercentage door de rijksaccountantsdienst als maatstaf voor de berekening van de bruto winst ten grondslag meent te moeten nemen, en dientengevolge de winst stelt op 42¾% van f 16547 alzoo op f 7073.-;" -----

waarna de Raad, na aftrek van verschillende posten, komt bedrag aan zaakwinst van f 3836.-;

Overwegende dat belanghebbende als middel van cassatie hiertegen inbrengt:

Schending, althans verkeerde toepassing van de Wet op de Inkomstenbelasting 1914, en ter toelichting in hoofdzaak betoogt: dat alleen het feit, dat de schatting door den rijksaccountant van het inkomen over het jaar 1925 afwijkt van de begroting der winst door hem, belanghebbende, niet als "rechtsgrondslag" kan worden gesteld voor navordering over vorige jaren, in welke bovendien door den Inspecteur reeds begroting van het inkomen plaats vond naar een hooger bedrag dan de aangifte;- dat in het bijzonder de Raad van Beroep niet de juistheid motiveert der methode om met behulp van een bruto winstpercentage voor het jaar 1925 becijferd, de winsten te berekenen over daaraan voor afgaande jaren;

Overwegende hieromtrent:

dat van belanghebbende is nagevorderd, omdat uit een accountantsonderzoek bleek, dat:

1.) belanghebbende in 1924 in zijn winkel voor een som van f 17603 had ingekocht.

2.) het bruto winstpercentage daarover $43\frac{3}{4}$ bedroeg, welke beide feiten in aanmerking genomen leidden tot een hooger zaakwinst, en in aansluiting daaraan tot een hooger inkomen, dan bij de vaststelling van den oorspronkelijken aanslag, toen de Inspecteur met die feiten niet bekend was, was aangenomen;

dat niet kan worden ingezien waarom dit een en ander niet, zooals belanghebbende zegt, "rechtsgrondslag" voor eene navordering kan zijn;

dat toch al moge bij de vaststelling van den oorspronkelijken aanslag de Inspecteur de zaakwinst hebben geschat, daarbij toen niet in aanmerking zijn genomen, en, als onbekend aan den Inspecteur, niet in aanmerking konden worden genomen, gemelde twee feiten, omzet en winstpercentage betreffende, welke beiden kunnen gelden als feiten bedoeld bij artikel 80 der wet op de Inkomstenbelasting 1914;

dat wel is waar het winstpercentage op eene schatting berust, maar dat na eene op deugdelijke grondslagen steunende schatting, het geschatte percentage geacht wordt werkelijk percentage te zijn;

dat het tegen die grondslagen der schatting ingebracht bezwaar, dat men voor 1924 niet kan nemen het winstpercentage van 1925 in deze niet opgaat;

dat toch door belanghebbende niets is aangevoerd, waaruit volgt, dat de toestand in zijn bedrijf in 1924 afwijkt van dien van 1925, weshalve de Raad zeker, in dit geval zelfs zonder motiveering, mocht aannemen, gelijk hij doet, dat het winstpercentage dat hij voor laatstgemeld jaar juist acht, ook voor 1924 zal gelden;

Verwerpt het beroep.

Gedaan bij de Heeren Fentener van Vlissingen, President, Visser, Van den Dries, Kirberger en Polak, Raden in bijzijn van den Griffier Kist, en door den President voornoemd uitgesproken ter Raadkamer van den tweeden November 1900 Zeven en Twintig.

Kist

Fentener van Vlissingen